

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 39Nt/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1722010083
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Mikulčík
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2022:1722010083.7

Uznesenie

Okresný súd Pezinok, samosudcom Marekom Mikulčíkom, v trestnej veci: D. Y., ex cathedra dňa 08. septembra 2022 v Pezinku, takto

rozhodol:

Podľa § 448 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 74 ods. 2 Trestného zákona, súd prepúšťa z ochranného ústavného protialkoholického liečenia pacienta: D. Y., Q. D. XX.XX.XXXX T. U., W. U. J. XXXX/X, U. - D.Q. Q. T., t.č. Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela Pezinok, so sídlom Malacká cesta 63, Pezinok, uloženého mu rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/126/2015 zo dňa 15.12.2015, nakoľko ochranné liečenie neplní svoj účel.

odôvodnenie:

Dňa 17.02.2022 doručila Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela Pezinok (ďalej len „PNPP“) žiadosť na zmenu ochrannej ústavnej protialkoholickéj liečby na ambulatnú z dôvodu, že pacient nie je schopný vnímať zmysel uloženia ochrannej protialkoholickéj liečby, pričom pobyt na terapeutickom oddelení nie je vhodný, narúša liečebný proces iným pacientom s diagnózou závislosti. Od ďalšej liečby z hľadiska PNPP nie je možné očakávať ďalšiu zmenu psychického stavu, pacient je nastavený na liečbu, bez nežiaducich účinkov. Ochranné ústavné liečenie pacient vykonával na základe nariadenia výkonu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/75/2015 zo dňa 14.07.2021 na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/75/2015 - 445 zo dňa 30.07.2015, ktorý bol zrušený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/126/2015 zo dňa 15.12.2015.

Z predložených listinných dôkazov vyplynulo nasledovné:

Ochranné ústavné liečenie pacient v PNPP vykonával na základe nariadenia výkonu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/75/2015 zo dňa 14.07.2021 na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/75/2015 - 445 zo dňa 30.07.2015, ktorý bol zrušený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/126/2015 zo dňa 15.12.2015. Citovaným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV bol pacient uznaný vinným zo spáchania zločinu zabitia podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona, pričom rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave bol výrok o treste zrušený a bolo mu uložené o.i. ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Z návrhu PNPP na zmenu ochrannej liečby zo dňa 17.02.2022 vyplýva, že pacient nastúpil na liečbu na Klinike drogových závislostí dňa 25.10.2021. V klinickom obraze dominovala simplexná disociálna štruktúra osobnosti s intelektom v pásme ľahkej mentálnej retardácie (IQ 63) bez hlbšej motivácii k abstinencii. Zmysel nariadeného ochranného liečenia nechápe, v liečbe prevažuje pasivita, nezáujem o terapeutické aktivity, nekritickosť, porušuje režim kliniky, ide negatívnym príkladom iným pacientom, čo narúša terapeutický program. V liečbe prakticky nenapreduje, opakovane uložené sankcie mu v rámci režimových pravidiel oddelenia bez efektu. Zaznamenávajú nevhodné správanie, ironizujúce poznámky, arogantné vystupovanie na komunite, ignorovanie terapeutických aktivít, z ktorých napokon

pre nespoluprácu a neúčelnosť je vylúčený. Pacient je needukovateľný, neprijímajúci spätnú väzbu, negativistický, bez náhľadu na závislosť.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.03.2022 súd rozhodol o vykonaní znaleckého dokazovania na návrh Okresnej prokuratúry Pezinok. Uznesením sp. zn. 39Nt/17/2022 - 61 zo dňa 28.03.2022 bol do konania pribratý znalec z odboru psychiatria: MUDr. Matúš Martinka (ďalej len „znalec“) za účelom vypracovania znaleckého posudku na základe príkazu na vyšetrenie duševného stavu pacienta. Znalec dňa 21.06.2022 doručil súdu vypracovaný znalecký posudok č. 11/2022, z ktorého vyplnilo nasledovné:

Vyšetrovaný netrpí duševnou poruchou v užšom slova zmysle, t.j. psychózou, vážnou mentálnou retardáciou, alebo organickým poškodením mozgu. Pacient je trvalo abnormnou osobnosťou, s disocálnymi a emočne instabilnými, impulzívnymi rysmi. dide o povahové odchýlky, dostupnými medicínskymi prostriedkami veľmi málo ovplyviteľné. Tieto môžu byť akcentované pri oslabení kontrolných mechanizmov v prípade recidívy konzumu alkoholu. Vyšetrovaný preukázateľne je závislý od alkoholu, ide o trvalú diagnózu. Napriek času strávenému na liečbe, ktorý prevyšuje bežnú dĺžku protialkoholickéj liečby, menovaný nenapredoval, u posudzovaného vzhľadom k abnormnej osobnostnej výbave a úplne chýbajúcej motivácii k liečbe a abstinencii nemožno očakávať dosiahnutie účelu ochranného liečenia ani jeho pokračovám. Počas trvania ústavnej protialkoholickéj liečby mal pacient možnosť získať znalosti o problematike závislosti a s konzumom alkoholu má aj bohaté životné skúsenosti, ich účinkoch na organizmus a dopady na fungovanie dobre pozná. Motivácia ku zmene životného štýlu a abstinencii však absentuje, čo sa prejavilo počas súčasnej liečby nezáujmom, porušovaním režimu, nevhodným správaním, arogantným vystupovaním, ignorovaním terapeutických aktivít. nezáujem o zmenu životného štýlu okrem iného potvrdzuje aj okamžitá recidíva po pomerne dlhom štádiu abstinencie v podmienkach VTOS. Menovaný bol schopný uvedomiť si povinnosť nastúpiť na prípadnú nariadenú liečbu aj ambulantnou formou, absentuje však pochopenie zmyslu tejto liečby, ako aj motivácia k nej. Vzhľadom k abnormnej osobnostnej výbave, chýbajúcej motivácii k liečbe, subnormnému intelektu nemožno očakávať dosiahnutie účelu ochranného liečenia v zmysle získania náhľadu, kritičnosti, a osvojenia si nutnosti trvalej abstinencie, preto ďalšie trvanie ochranného liečenia akoukoľvek formou znalec nenavrhol, opatrenie by bolo čisto len formálne. Otázka na recidívu protispoločenského správania zo strany menovaného je čisto hypotetická, je možné konštatovať, že pobyt menovaného na slobode je potenciálne nebezpečný, pri nedodržaní abstinencie od alkoholu, nakoľko navodenie si stavu opitosti môže viesť k oslabeniu kontrolných mechanizmov a akcentovaniu osobnostných rysov, najmä impulzivite a skratkovému, neuváženému a dissociálnemu konaniu. Sklony k agresívnemu správaniu pod vplyvom alkoholu u menovaného vychádzajú z prirodzeného a očakávateľného účinku alkoholu na osobu vyšetrovaného. Do akej miery môže požitie alkoholu ovplyvniť jeho schopnosť ovládať svoje konanie je hypotetická otázka, závisí od množstva vypitého alkoholu, koncentrácie ako aj od momentálneho stavu menovaného. Menovaný by bol schopný uvedomiť si povinnosť nastúpiť na prípadnú nariadenú liečbu aj ambulantnou formou, absentuje však chápanie zmyslu tejto liečby, ako aj motivácie k liečbe. Vzhľadom na to nemožno očakávať dosiahnutie účelu ochranného liečenia v zmysle získania náhľadu, kritičnosti a osvojenia si nutnosti abstinencie, preto ďalšie trvanie ochranného liečenia akoukoľvek formou nenavrhuje, opatrenie by bolo čisto formálne. U menovaného je možné predpokladať formálnu spoluprácu t.j. dostavovanie sa na dohodnuté termíny. Vzhľadom k osobe menovaného však vyznieva iluzórne aktívna participácia na liečbe, dodržiavanie liečebného režimu, získanie náhľadu a kritičnosti, ako aj úplná abstinencia.

§ 448 Trestného poriadku ustanovuje:

„(1) O prepustení z ochranného liečenia alebo o jeho ukončení rozhodne na návrh prokurátora, obvineného alebo liečebného zariadenia alebo aj bez takého návrhu predseda senátu súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenie vykonáva; ak rozhoduje na návrh, rozhodne najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu súdu.

(2) Predseda senátu súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenie v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti vykonáva, najmenej raz ročne preskúma, či dôvody ochranného liečenia trvajú. Ak dôvody ochranného liečenia pominuli, postupuje podľa odseku 1, inak rozhodne, že vo výkone ochranného liečenia sa bude pokračovať.

(3) Proti uzneseniu podľa odsekov 1 a 2 je prípustná sťažnosť, ktorá má v prípade, ak ju podá prokurátor proti uzneseniu o prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, odkladný účinok.“

§ 74 Trestného zákona ustanovuje:

„(1) Ak sa ochranné liečenie ukladá popri nepodmienečnom treste odňatia slobody, jeho výkon sa spravidla začína po nástupe výkonu trestu v ústave na výkon trestu. V ostatných prípadoch sa ochranné liečenie vykonáva spravidla v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti. Ak možno vzhľadom na povahu choroby a liečebné možnosti očakávať, že účel splní aj ambulantné liečenie, môže súd nariadiť aj tento spôsob liečenia, prípadne ústavné liečenie zmeniť na ambulantné liečenie alebo v odôvodnenom prípade aj naopak. Ak dĺžka výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu nepostačí na splnenie účelu ochranného liečenia, súd môže rozhodnúť o jeho pokračovaní v liečebnom alebo ambulantnom zariadení.

(2) Ochranné liečenie potrvá, kým to vyžaduje jeho účel. Trvanie ochranného liečenia uloženého páchatelovi, ktorý užíva návykovú látku a spáchal trestný čin pod jej vplyvom alebo v súvislosti s jej užívaním, môže byť však ukončené, ak sa počas jeho výkonu zistí, že jeho účel nemožno dosiahnuť. O prepustení z ochranného liečenia rozhoduje súd.

(3) Od výkonu ochranného liečenia súd upustí, ak zaniknú pred jeho začatím okolnosti, pre ktoré bolo uložené.“

Podľa § 291 Trestného poriadku, na verejnom zasadnutí rozhoduje súd, ak to zákon výslovne ustanovuje.

Podľa § 301 Trestného poriadku, na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí.

Podľa § 303 Trestného poriadku, samosudca neverejné zasadnutie nevykonáva.

Podľa § 10 ods. 6 Trestného poriadku, predsedom senátu sa na účely tohto zákona rozumie aj samosudca, ak z jednotlivých ustanovení tohto zákona nevyplýva niečo iné.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon.

Pokiaľ Trestný poriadok v ustanovení § 448 Trestného poriadku, vo vykonávacom konaní zveruje kompetenciu rozhodnúť o tom, či má výkon ochranného liečenia pokračovať, resp. kompetenciu rozhodnúť o prepustení z ochranného liečenia alebo kompetenciu rozhodnúť o jeho ukončení výslovne predsedovi senátu súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenie vykonáva a zároveň výslovne neustanovuje, že pri rozhodovaní podľa § 448 Trestného poriadku rozhoduje predseda senátu na verejnom zasadnutí, dospel samosudca Okresného súdu Pezinok aplikáciou citovaných ustanovení Trestného poriadku k záveru, že na rozhodovanie v zmysle § 448 Trestného poriadku nemôže samosudca nariaďovať verejné zasadnutie, pretože mu to Trestný poriadok výslovne neustanovuje. Ústavne konformným výkladom citovaných ustanovení Trestného poriadku nemožno prijať iný záver, ako ten, že pri rozhodovaní podľa § 448 Trestného poriadku nemôže predseda senátu nariaďovať verejné zasadnutie, ale má povinnosť rozhodnúť tzv. od stola (ex cathedra).

Z hľadiska systematického výkladu citovaných ustanovení Trestného poriadku zároveň platí, že pokiaľ Trestný poriadok samosudcovi vôbec neumožňuje vykonávať neverejné zasadnutie, musí samosudca rozhodujúci vo vykonávacom konaní podľa § 448 Trestného poriadku rozhodovať len tzv. od stola (ex cathedra).

Rozhodujúc ako samosudca Okresného súdu Pezinok som na podklade listinných dôkazov dospel k záveru, že dôvody, pre ktoré bolo pacientovi Dávidovi Schramovi uložené ústavné ochranné protialkoholické liečenie pominuli, a preto nie je účelné naďalej pokračovať u menovaného vo výkone predmetnej ochrannej liečby.

To sú rationis decidendi, pre ktoré som rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Už len ako obiter dictum svojho rozhodnutia dodávam stručný, systematický výklad ustanovení prvého dielu, druhej hlavy, štvrtej časti Trestného poriadku v spojení s ustanoveniami piateho dielu, druhej hlavy, prvej časti Trestného zákona, nakoľko som rozhodujúci počas svojej päťročnej praxe v obvode tunajšieho súdu v ktorom sa nachádza Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela zistil, že právnici, ktorí s týmito ustanoveniami prichádzajú do styku zväčša sporadicky, im nie vždy rozumejú.

Štvrtá časť Trestného poriadku upravuje postup súdu vo vykonávacom konaní, pričom výkon ochranného liečenia je konkrétne upravený v ustanoveniach prvého dielu, druhej hlavy tejto časti Trestného poriadku (§ 445 až § 448a). Na procesný postup súdu v prípade rozhodovania o výkone ochranného liečenia sa pritom (pokiaľ ide o formu rozhodnutia a spôsob rozhodovania) nepochybne vzťahujú aj ustanovenia prvej a tretej časti Trestného poriadku.

Súd je široký pojem, nutno teda zodpovedať otázku, kto rozhoduje v jeho mene (súdny tajomník, vyšší súdny úradník, sudca pre prípravné konanie, samosudca, predseda senátu, senát), čím rozhoduje (opatrením, príkazom, trestným rozkazom, uznesením, rozsudkom) a ako rozhoduje (od stola, na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí, na neverejnom zasadnutí).

Ochranné liečenie možno obvinenému v súdnom konaní uložiť buď na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí. Ukladá ho buď samosudca, alebo senát a to rozsudkom na hlavnom pojednávaní (§ 289 ods. 1 Tr. por.), alebo uznesením na verejnom zasadnutí (§ 289 ods. 2 Tr. por.). V závislosti od toho, či bolo ochranné liečenie uložené samosudcom alebo senátom sa následne odvíja i to, či o ňom vo vykonávacom konaní rozhoduje samosudca alebo senát, resp. iba predseda senátu.

Pri ukladaní ochranného liečenia na hlavnom pojednávaní, či verejnom zasadnutí súd nikdy vopred neurčuje dobu jeho trvania, pretože v zmysle § 74 ods. 2 Trestného zákona ochranné liečenie potrvá, kým to vyžaduje jeho účel. Vždy však v zmysle § 74 ods. 1 Trestného zákona určuje, či má ochranné liečenie prebiehať ambulantnou alebo ústavnou formou.

Po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo obvinenému uložené ochranné liečenie má predseda senátu súdu, ktorý ochranné liečenie uložil povinnosť takéto rozhodnutie vykonať, resp. jeho výkon zariadiť v zmysle § 406 ods. 1 veta tretia Trestného poriadku. V praxi sa tak deje nariadením výkonu uloženého ochranného liečenia podľa § 445 Trestného poriadku, ktoré má povahu opatrenia. § 445 Trestného poriadku nehovorí o tom, že by mal o nariadení výkonu ochranného liečenia predseda senátu rozhodovať na verejnom zasadnutí, teda je zrejmé, že zákonodarcu počítal s tým, že v štádiu po právoplatnom skončení trestného stíhania nie je nutné, aby výkon súdneho rozhodnutia zariaďoval senát, ale postačí ak ho zariadi sám predseda senátu. Predseda senátu rozhoduje opatrením vydaným od stola (ex cathedra) a proti jeho opatreniu nie je prípustný opravný prostriedok. V praxi mnohých súdov sa využíva ustanovenie § 406 ods. 1 veta tretia Trestného poriadku, na základe ktorého predseda senátu poverí vyššieho súdneho úradníka zariadiť výkon rozhodnutia o ochrannom liečení. Vyšší súdny úradník potom o nariadení výkonu ochranného liečenia rozhoduje od stola (ex cathedra) sám opatrením, proti ktorému takisto nie je prípustný opravný prostriedok.

Prebiehajúci výkon ochranného liečenia možno skončiť len jedným z nasledujúcich spôsobov: A/ upustením; B/ ukončením; C/ prepustením.

Ad A/: Od výkonu ochranného liečenia sa upúšťa vtedy, ak zaniknú ešte pred jeho začatím okolnosti, pre ktoré bolo uložené (§ 74 ods. 3 Tr. zák.).

Pre úplnosť citujme ustanovenie § 447 Trestného poriadku:

„(1) O upustení od výkonu ochranného liečenia pred jeho začiatkom rozhodne súd, ktorý ochranné liečenie uložil, a to na verejnom zasadnutí na návrh prokurátora, obvineného, jeho zákonného zástupcu, osoby, ktorá by mohla za obvineného v jeho prospech podať odvolanie, alebo ak obvinený medzitým nastúpil alebo absolvoval uloženú odvykáciu alebo inú liečbu v niektorom zdravotníckom zariadení, na návrh ošetrojúceho lekára alebo aj bez takého návrhu.

(2) Proti uzneseniu podľa odseku 1 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.“

Bezpochyby je tak rozhodnutie o upustení od ochranného liečenia zverené senátu, alebo samosudcovi toho súdu, ktorý ho uložil a rozhoduje o ňom na verejnom zasadnutí samosudca, resp. senát uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Ad B/: Výkon prebiehajúceho ochranného liečenia možno v zmysle § 74 ods. 2 veta druhá Tr. zák. ukončiť, ak sa počas jeho výkonu zistí, že jeho účel nemožno dosiahnuť (napr. liečebný ústav oznámi súdu, že obvinený ktorému bolo nariadené protialkoholické liečenie nedokáže abstinovať).

Procesný postup súdu pri ukončení ochranného liečenia upravuje § 448 Trestného poriadku nasledovne:

„(1) O prepustení z ochranného liečenia alebo o jeho ukončení rozhodne na návrh prokurátora, obvineného alebo liečebného zariadenia alebo aj bez takého návrhu predseda senátu súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenia vykonáva; ak rozhoduje na návrh, rozhodne najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu súdu.

(2) Predseda senátu súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenie v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti vykonáva, najmenej raz ročne preskúma, či dôvody ochranného liečenia trvajú. Ak dôvody ochranného liečenia pominuli, postupuje podľa odseku 1, inak rozhodne, že vo výkone ochranného liečenia sa bude pokračovať.

(3) Proti uzneseniu podľa odsekov 1 a 2 je prípustná sťažnosť, ktorá má v prípade, ak ju podá prokurátor proti uzneseniu o prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, odkladný účinok.“

Z citovaného ustanovenia § 448 Trestného poriadku predovšetkým vyplýva to, že príslušnosť rozhodnúť o ukončení ochranného liečenia zákon zveruje predsedovi senátu (resp. v zmysle § 10 ods. 6 Trestného poriadku aj samosudcovi), toho súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenia vykonáva. Keďže zákonodarca si bol vedomý toho, že počet liečebných ústavov v ktorých sa ochranné liečenia ústavnou formou vykonávajú je násobne menší, ako počet súdov, ktoré tieto ochranné liečenia ukladajú, nevložil právomoc rozhodovať o ukončení ochranného liečenia senátu (ktorý by o tom musel rozhodovať na verejnom, či neverejnom zasadnutí), ale zveril túto právomoc výslovne len predsedovi senátu (a tým v zmysle § 10 ods. 6 Trestného poriadku aj samosudcovi) súdu, v ktorého obvode sa ochranné liečenia vykonáva, čím mu umožnil rozhodovať o ukončení ochranného liečenia tzv. od stola (ex cathedra), len na podklade listinných dôkazov a bez potreby vylúchnutia obvineného. Zákonodarca totiž nikde v § 448 Trestného poriadku neustanovuje, že pred rozhodnutím o ukončení ochranného liečenia musí byť obvinený vylúchnutý, ako je tomu v prípade rozhodovania o zmene spôsobu výkonu ochranného liečenia podľa ustanovenia § 446 Trestného poriadku. Zároveň pokiaľ zákonodarca výslovne neustanovuje, že pri rozhodovaní podľa § 448 Trestného poriadku rozhoduje predseda senátu na verejnom zasadnutí, je zrejmé, že o ukončení ochranného liečenia má predseda senátu (samosudca) rozhodnúť uznesením vydaným tzv. od stola (ex cathedra), proti ktorému je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok vtedy, ak ju podá prokurátor.

Ad C/: Z výkonu prebiehajúceho ochranného liečenie možno obvineného prepustiť vtedy, ak dôvody ochranného liečenia pominuli. Typicky sa tak deje na návrh liečebného zariadenia, resp. obvineného, avšak môže k nemu prísť aj v prípade každoročného preskúmania dôvodov trvania ochranného liečenia.

Procesný postup súdu pri rozhodovaní o prepustení z ochranného liečenia upravuje § 448 Trestného poriadku, ktoré už bolo vyššie citované a mutatis mutandis tak preň platí to, čo bolo vyššie uvedené v rámci jeho výkladu. Je teda zrejmé, že ak z predložených listinných dôkazov vyplýva, že dôvody ochranného liečenia pominuli, má predseda senátu (samosudca) rozhodnúť o prepustení z ochranného liečenia uznesením vydaným tzv. od stola (ex cathedra), nakoľko mu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR neumožňuje, aby na rozhodovanie o prepustení z ochranného liečenia nariadil verejné zasadnutie. Proti takémuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok vtedy, ak ju podá prokurátor.

Ani cez ustanovenie § 289 ods. 2 Trestného poriadku nemožno priamo vyvodiť možnosť predsedu senátu/samosudcu rozhodovať vo vykonávacom konaní o prepustení z ochranného liečenia, či o jeho ukončení na verejnom zasadnutí. Uvedené ustanovenie je totiž z hľadiska systematiky Trestného poriadku zaradené do tretej časti (súdne konanie), tretej hlavy (hlavné pojednávanie), šiesteho dielu

(rozhodnutie súdu na hlavnom pojednávaní) a rieši procesný postup súdu pri rozhodovaní o ukladaní ochranného opatrenia a nie procesný postup súdu pri rozhodovaní o ďalšom výkone ochranného opatrenia, ktoré už bolo rozhodnutím súdu (trestným rozkazom, rozsudkom na hlavnom pojednávaní, uznesením na verejnom zasadnutí) v minulosti uložené.

Procesný postup súdu pri výkone už uloženého ochranného opatrenia veľmi jasne upravuje Trestný poriadok vo svojej štvrtej časti (vykonávacie konanie), druhej hlave (výkon ochranných opatrení), v prvom diely (výkon ochranného liečenia) a Okresný súd Pezinok sa nehodlá od takto zákonodarcom predpísaného postupu odkláňať len preto, že si to tak (pri nesprávnom výklade zákona) praje jedna z procesných strán.

Vzhľadom na závery znaleckého posudku mal súd za dostatočne preukázané, že u pacienta absentuje motivácia ku zmene životného štýlu a k abstinencii, rovnako ako pochopenie a motivácia liečby v akejkolvek forme. Vzhľadom k osobnostnej výbave pacienta ako aj jeho intelektu nemožno očakávať dosiahnutie účelu ochrannej liečby, a to akoukoľvek formou. Pacient nemá náhľad na svoj zdravotný stav, absentuje kritičnosť k stavu aj potrebe liečby. Ďalšie trvanie ochranného liečenia by bolo akoukoľvek formou čisto formálne, a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, v lehote troch pracovných dní odo dňa jeho oznámenia. Sťažnosť podaná prokurátorom má odkladný účinok.